

מדינת ישראל

משרדי הממשלה

משרד

הכנסת

מוזג לזוג

כנסת 10

פניית קצתני השטחים האוטונומיים

3250

1/82-2/84

מחלקה

יו"ר הכנסת

שם תיק: לשכת יושב-ראש הכנסת (הכנסת ה-10) - פניות
ציבור - השטחים המשוחררים

מזהה פיוז: כ-602/15

מזהה פריט: 000586f

05/12/2016

תאריך הדפסה

כתובת 3-4-11-311-3

תיק מס'

602/15

נגוע אסמודנאים איזיש לסיים לימודיהם

11-1-84

מאת שריו רזבר, פוערת, מקריב"י בזינוח
האגוד הבינלאומי של המסמפנים שמקום מושבו בזינוח, שיגר לראש הממשלה
יחזק שבער דריח הקובע, כי בחודש יוני 1984 נקצרו ביהודה ושומרון יותר מ-30
מסמפנים קרבים בידי שלטונות ישראל, והוחזקו במעבר תקופה ממשכת דייה,
מבזנת תחילה, כדי להבטיח שלא יוכלו להשתתף במחנות. בשל כך המסמפנים
לא פיימו את שנת הלימודים.

גורמים כסתוניים בישראל אמרו אמש ל"מעריב", כי שלטונות הבטחון אכן עצרו
מסמפנים בשטחים, כחלק קאמצעי הבטחון השיגורתיים. לדברי הגורמים, נעצרו לפעמים
תלמידים סמוך למרעז סינם הלימודים או סמוך למרעזי בחינות, אך הדבר נבע מעיותי
פסילתם ולא מתוך רצון להתגכל להם ולשבש את סהלך לימודיהם.

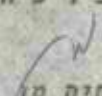
ירושלים, ב' אדר א' תשמ"ד
5 בפברואר 1984

לכבוד
ג. צדפתי
רח' התטר 15
אשקלון 78413

שלום רב,

ברצוני לאשר קבלת סכתנך טיגם
18 בינואר 1984, תוכנו יובא לידיעת
יושב-ראש הכנסת, מר מנחם סבידור.

ב ב ר כ ה,

חיה מן
מנחלת הלשכה

RECEIVED, I' ATC X' 00000
E' 000000 0000

REPLY
TO OFFICE
ON 10/10/51
MURDER 11985

REPLY TO

REPLY TO OFFICE 10/10/51
SI 000000 0000 0000 0000
MURDER 11985, ON 10/10/51

RECEIVED

REPLY TO
MURDER 11985

אסקלון 18 בינואר 1984

לאנשי
המחלקה
באגף
האדמיניסטרטיבי

ארכיון הכנסת	
כ"ט שבט תשמ"ד	2. 2. 84
תיק	אל י"ג

לכבוד
יו"ר הכנסת

נכבדי,

על שום מה טרחתי לצלם את קטע עיתון "מעריב" הצ"ב.
אין ספק שהארגון עליו מדובר בידיעה, ניסח את הדוח שלו
בלשון "ואסט באנק". סופרת "מעריב" והעיתון עצמו הרגמו "יהודה ושומרון"
ו "יו"ש.

אין כאן לא זיוף, לא שטוש, לא יצירה אי-ודאות על המקומות
שמדובר עליהם. שום מניפולציה האסורה לעיתון ולעיתונאי העומדים בחובתם
להיות אמינים.

יש כאן שירות אמיחי להסברה ציונית. השימוש בשמות המקוריים
של חבלי ארץ ישראל מזכיר את זכותנו להמצא באזור בצורה יותר קולעת
מכל נאום או מאמר הפורסים את טענותנו.
למה אנחנו מזלזלים באמצעי זה? מה גם שהוא אינו פוגע כשהו
זה בזכות לצדד בויתורים למי שחושב שהם נחוצים למען השלום. אין הכרח
למי שיש לו דעות "יוניות" לומר "גדה" אלא אם כן הוא חושב גם שאין
לומר ארץ ישראל.

"גדה" זה לא רק אנתי-ציוני זה שולל את הציונות.

לכן לא יהיה פסול להחליט על שימוש בלעדי בשמות

יהודה ושומרון

יש"ע

יו"ש

בכל אמצעי התקשורת הישראליים ובכנסת.

יש הרבה יותר ספקות אם רשאים להחבטא כנהוג אצלנו בנוסח

" יאסר ערפאת אומר שהמחבלים...."

נכבוד רב

נ. זרפתי

החמר 15

אסקלון 78413

Faint handwritten text at the top left of the page.

Main body of very faint handwritten text, appearing to be a list or series of notes.

Second section of faint handwritten text, continuing the list or notes.

3250

שלום עכשיו

PEACE NOW

9 באוקטובר 1983

חבר/ת כנסת נכבד/ה, שלום רב,

למכתב זה מצורפת רשימת אירועים שהיו בקריה-ארבע ובחברון שבהם מעורבים יהודים מבין המתנחלים בעיר. חלק ניכר מהמתנחלים במקום הוא בעל השקפות קיצוניות על דו-קיום יהודי-ערבי ופועל בכל דרך אפשרית להגברת החיכוכים עם האוכלוסייה המקומית וגם עם חיילי צה"ל המופקדים על שמירת הסדר באזור. גם מי שאינו חושב, כמונו, שכל מתנחל נוסף מקטין את הסיכויים לשלום בעתיד ובכך מסכן את קיומנו כאן- חייב להיות מודאג מההתרחשויות בהר חברון ולשקול האם לא הגיעה השעה להרים קולו לעצירת תהליך זה הטעון חומר נפץ רב לעתידנו. נטילת החוק בידיים הפכה לתופעה יום-יומית ופעולות המתנחלים ולחציהם כבר נכנסו מזמן למעגל אלימות וטרור הדדי מסוכן. בנוסף לכך- מעוותים ומכפישים את דמותו של צה"ל כאשד משחלטים, בנימוקים בסחוניים, על אתרים חדשים לבקרים ואחרי-כך מועברים אתרים אלה לידי המתנחלים, שגורמים להגדלת הלחץ הבטחוני על צה"ל ולנסל עליו.

הרשימה המצורפת נערכה על-פי ידיעות שהופיעו בעיהונות בשנים 75-82 ותומצתה למינימום שיתן תמונה כוללת. מאות ארועים שדווחו בעיהונות על נטילת החוק בידי מתנחלים בארועים שכללן פגיעות בתושביט ובכוחות הביטחון, פעולות הסתה, השפלה וכו'- לא הוכנסו לרשימה. נכללו בה רק אירועים באזור קריה-ארבע וחברון ואף לא אירועים בהם נטלו חלק מתנחלי המקום והיו במקומות אחרים- בשטחים, בהכאת חיילי צה"ל בימית, בהתפרצויות אלימות להר הבית וכו'; הרשימה תורחב בקרוב ותוצא לאור במתכונת של חוברת שתפורסם בארץ ובעולם.

אנו קוראים לך לפעול בכל דרך הנראית לך כדי להפסיק את פעולות ההתנחלות

בלב חברון ולהציל את מדינת ישראל מהאסונות העלולים להתרחש בעטים של המתנחלים.

בברכה,

חנועת "שלום עכשיו"

הערה: תאריכים המופיעים ברשימה הם תאריכי הידיעות בעתונות.

שלום עכשיו

PEACE NOW

חלק א' : מתנחלים פוגעים בצה"ל

- 27.11.75 נמסר נשק אישי לכתנחלים.
25. 3.76 נמסר דו"ח המושל הצבאי, סא"ל בלוך, על התנגשות חריפה של המתנחלים, בראשות לוינגר, עם יחידת צה"ל. בעקבות הדו"ח החליט היועץ המשפטי, פרופ' ברק, להעמיד לדין את לוינגר.
18. 8.76 תושב קרית-ארבע שפך מריצה מלאה עפר על קצין המימשל הצבאי שביקר באתר החפירות ב "אברהם אבינו".
6. 9.76 תושבים מקרית-ארבע התנגדו בכוח לסיוור צבאי שניסה לעצור את אנשי מטה הבניה בגבעת החרסינה.
- 1.10.76 קטטה המ ונית ופצועים בנסיון אלים של אנשי הקריה וגוש אמונים לחסום את דרכם של חיילי צה"ל שבאו לעצור את לוינגר. איש קרית-ארבע דחף בכוח את אלוף הפיקוד ומים נזרקו על ראש האלוף מבית לוינגר.
- 12.11.76 שישה צעירים מקרית-ארבע יועמדו למשפט על התנגדות בכוח לפינוי בידי חיילי צה"ל-ישי לזרוביץ', אריק גלברט, מנחם נויברג, משה ברינד, דוד פושט, זאב פרידמן.
25. 4.77 בן-ציון סבגר ואליעזר ברואכיס מואשמים בסדרת מעשים אלימים, ביניהם חטיפתו של סגן מושל חברון.
12. 2.78 מאיר אינדור, מפקד "ישיבת מג"ב " בקרית-ארבע- גנב מצה"ל חמושת וזו הוסתרה במכוניתו של שמעון נויברגר, איש הקריה.
- 12.11.78 כ- 200 מתפללים הפריעו לחיילי משמר צה"ל במערת המכפלה.
- 24.12.78 נעצרו עשרות תושבים מקרית-ארבע שהתפרעו והיכו חיילים, בעטו בהם, ירקו וגידפו וקראו לחיילים לא לציית לפקודות.
4. 6.79 שישה אנשי "כך" מהקריה פצעו שני אנשי כוחות הביטחון כשהתנגדו למעצר.
16. 9.79 התכתשות אלימה בין פולשים לגבעת הג'עברה, בראשות עו"ד העצני, לבין חיילי צה"ל. במהלכה נכווה חייל צה"ל.
26. 5.82 אנשי קרית-ארבע ובראשם ראש המועצה אימו בנשק על אנשי משמר צה"ל להתיר להם להתפלל במערת המכפלה.
- על הנ"ל יש להוסיף את ארועי ליל הצחת השוק בחברון לפני שלושה חודשים- כשמתנחלים פגעו בחיילים וברכוש צה"ל ואת הכאת החייל, ערב שכת-תורה, בידי לוינגר ואהרון דומב.
- ממאות העצורים שהיו בארועים אלה ובאחרים שהשטטנו מהרשימה העמדו בודדים לדין: לוינגר, אינדור, ברואכיס וכמה אחרים. כולם זוכו או יצאו בעונשים קלים בלבד.

שלום עכשיו

PEACE NOW

חלק ב': מתנחלים נוטלים את החוק לידיהם

6. 5.76 יצחק שמעון ואליעזר ברואכים הודו בהכאות תושבים ערבים.
15. 7.76 בן-ציון טבגר ואליעזר ברואכים פלשו לביתו של ג'עברי ואיימו עליו. השניים גם איימו על שופט ועל חושב מקומי ואילצו אותם במכות לפנות אבנים ממחסום שהיה בכביש, כמו כן נכנסו לבית בחברון שבו איימו בנשק וחיבלו ברכוש.
- 1.10.76 - 28. 9.76 אנשי גוש אמונים "מלווים" את לוינגר כדי למנוע תפיסתו בידי חיילי צה"ל.
- 8.10.76 רוח"מ יצחק רבין : הרב לוינגר מנסה להצית עימות יהודי-ערבי בחברון.
- 1 1.10.76 בן-ציון טבגר ושמואל לקר מעורבים בתקרית ירי. נגד אריה רוזנברג נפתח חיך על הפרת סדר.
- 22.10.76 אליעזר ברואכים היכה בבקבוק על ראש תושב מקומי בערב יוה"כ. שלום גולדמן חילל ספרי קודש מוסלמיים במערת המכפלה.
25. 4.77 טבגר וברואכים איימו בכלי נשק על שופטי בית דין בחברון, חתכו צמיגי מכוניות ושברו שמשות משאית.
12. 2.78 אחד מאנשי "ישיבת מג"ב" ניסה למכור רימון-יד לערבי למטרת פרובוקציה.
27. 4.79 יהודים גדעו גפנים בגבעת הצ'עברה. במקום נמצאה כיפה סרוגה וחבילת סיגריות ישראליות. כשנשאל מפקד "ישיבת מג"ב" מדוע לא פעל כששמע את רע. המשורר החשמלי ענה- " מה אתה רוצה, שהאנשים שלי ילשינו על חבריהם ? "
11. 5.79 יוסי דיין ודוד לנדאו נעצרו בחשד לירי בחלחול ולכריחת הגפנים.
28. 5.79 אלמונים דוברי עברית פרצו במוצ"ש לבתים בקסבה של חברון- היכו דיירים, ניפצו שמשות ורהיטים, שיטה אנשי "כך" התנגדו למעצרים בהקשר לפריצות.
5. 6.79 יוסי דיין מסתחר, מבוקש ע"י המשטרה.
7. 6.79 אביגדור ארסקין מסגיר עצמו בפרשת הפריצה לבתים.
15. 6.79 מסקנות מצ"ח: שני ישראלים מזוקנים שבאו מקרית-ארבע הרגו צעיר וצעירה ערבים בעת הפגנה בחלחול לפני כשלישה חודשים. תושבי הקריה מסרבים למסור נשק לבדיקה.
- 20.12.79 תושבים מקרית-ארבע יצאו להשליט סדר בתגובה על ידוי אבנים באוטובוס- פרצו לחנות בחלחול והיכו תושבים בעיר.
25. 3.80 קבוצת אנשים מהקריה פגעה בלילה במכוניות רבות בחלחול. על פי המידע במשטרה נפלה ההחלטה לנפץ מכוניות בהשתתפות אנשי מפתח בקריה. שני עצורים מסרבים לשחק פעולה.
5. 5.80 נעצרו שלושה תושבי קרית-ארבע שניפצו זגוגיות בתים, השחיתו צמיגים והציתו חנות.
7. 5.80 שוב נופצו כ-30 שמשות במכוניות של חושבים מחברון. התפרעות בביתו של ג'עברי.
- 1.12.80 ארסקין ותושב אחר מהקריה התפרצו לדירה בקסבה תוך כדי יריות.
9. 3.81 מתנחלי קרית-ארבע סוללים דרך לשכונה באדמה הנמצאת בעלות פרטית.

שלום עכשיו

PEACE NOW

המשך, חלק ב'

15. 3.81 אנשי כהנא בקריה מקיימים "פטרול" חמוש קבוע ברחובות חברון הערבית, בודקים תעודות ונכנסים לבתי ערבים במטרה "לשכנעם" לעזוב.
25. 3.82 מועצת הקריה תפנה לתושבים בקריאה לא לשאת פעולה עם המשטרה וכוחות הביטחון עד שישוחרר נתנזון משילה החשוד בהריגת הנער מסינג'יל.
2. 4.82 אבי נליר חשוד בהריגת חושב הכפר בני-נעים-מסרב להיחקר במשטרה.
- 13.10.82 ארבעה מראשי הקריה נעצרו על הסתרת חומר נפץ ושניים מהם נאשמים אחר כך בהשמדתו.

אנו מדגישים כי רשימה זו חלקית ביותר וכי גם במקרים הבודדים שאנשים העמדו לדין- לא הענשו או שפטרו אותם בעונשים קלים ביותר.

חלק ג' - "ציון במשפט תיפדה"

- אנו רואים בכל פעולות ההתנחלות כמכוונות לדחיקה ונישול של התושבים. אך על רקע ההצהרות החוזרות של הממשלה - כי במהלך ההתנחלות לא ינושל אף ערבי מבתו- עומדת המציאות בניגוד בולט. פעולות הנישול בחברון החלו בשנת 79' כאשר התברר למתנחלים כי ללא דחיקת ערבים מהאזור לא יזכו להעביר לידיהם שטחים ניכרים בעיר ומסביבה.
27. 4.79 נגרעו גפנים בגבעת הג'עברה בידי יהודים.
28. 5.79 אלמונים דוברי עברית פרצו לבתים פרטיים בקטבה, היכו וניפצו רהיטים. ארסקין, שנעצר בפרשה אח"כ, "הסביר" כי מטרת הביקור היתה להבהיר לתושבים כי הם גרים בבתי יהודים מתרפ"ט.
16. 9.79 כ- 70 מתושבי הקריה פולשים לגבעת הג'עברה, בראשות עו"ד העצני.
- 1.12.80 ארסקין ותושב קריה נוסף פרצו וירו בדירה בקטבה.
9. 3.81 מתנחלים סוללים דרך באדמה פרטית של ערביי חברון.
22. 4.81 עפ"י הנחיות רוה"מ בגין דורשים סגן שר הביטחון והממל הצבאי ממתנחלי הקריה ובית "הדסה" להפסיק התגררות בערבים.
21. 5.81 שלוש משפחות ערביות פונו מהרובע היהודי בלחץ המתנחלים.
- 22.12.81 בית הקיץ של איוב אסחאק נהרס בידי מתנחלים מהקריה.
2. 2.82 שני רימונים הושלכו על בית האלמנה דענא הצמוד לקריה, לאחר איומי מתנחלים כי עליהם להסתלק מבתם. בידיהם רק רונם אחד מ 15 בעקבות הפקעות לקריה.
25. 2.82 ריסון יד לעבר בית נוסף בחברון הקרוב לקריה.
19. 4.82 עוד רימון יד צה"לי מושלך על בית דענא בלילה.
30. 5. 82 מהנחלי הקריה פגעו באדמה פרטית תוך פריצת דרך לגבעת החרסינה.
- ת ז 108 ירושלים, 21420 תל-אביב, 329 חיפה 194 באר שבע

שלום עכשיו

PEACE NOW

חלק ג' - המשך

דחפורים של הקריה החלו להרוס מבנים בסביבת "אברהם אבינו".	29.10.82
בית המגורים של משפחת זיחון התמוטט בעקבות פעולות ההריסה של המתנחלים.	31.10.82
בית משפחת דוויק נחפס ע"י מתנחלי חברון.	19.12.82
מועצת קרית-ארבע עקרה עמודי חשמל של עיריית חברון.	7. 1.83
בית השייך לחושב חברון בתחומה המוניציפלי-נהרס בידי תושבי הקריה.	10. 1.83

כשלוש מאות מונחלים מקרית ארבע הגיעו חמושינו בסביבות השעה (X) 19 לאיזור השוק בחברון, לערוך שם - כטי שאטרו - יצרת לזכרו של וולמיד הישיבה אהרון גרומ, אותה שנה נמצאו בשוק כשבעי, אנשי גדוד מילואים במשימת שמירה רבילה.

בתוך זמן קצר החלו המונחלים להשתולל, להטוך דוכני טרי ולהצית אותם, במראות רבה. השוק, שהיה טלא ניירותווארגזי קרטון, התלקח במהירות. החיילים שבמקום לא הצליחו לבלונ את המתרעים באמצעים רגילים, בעיקר בשל מספרם הגדול, ולפי תיאורם "הם החתלטו עלינו". הקצינים חששו לחת פקודת ירי באויר, וקראו לאנשים שלא לירות, מחשש להתלקחות כללית: כל המתנחלים היו חמושים ואלימים ביותר, ולהערכת קציני הגדוד, לא היו מהססיט להשמש בנשקם. ^{נגד צה"ל} ונור כדי הנסיונות לבלוח ולעצור את המשימים והמתרעים, הוכו החיילים על ידי אנשי קרית ארבע טכות קשות. הוזעקה המשטרה, אבל אנשיה הגיעו למקום בכוח דל ביותר. שתי מכוניות כיכוי אש שהוזעקו על ידי החיילים, נחממו על ידי המתנחלים למני הגיען לשוק, ולא ניהן להן להגיע למקוט השריטה. החיילים הכחינו שתוך כדי שריפת הדוכנים אין המתנחלים מושכיה ירט גח מן הכיזה, והח זוללים טרי כמה טלא.

שנים מבין מצויי השוק, כמדומה - עוליט או גריח מצרעת, נחפסו ממש חוך כדי מעשה והובאו על ידי הקצינים אישיות לתחנת המשטרה. שניהם שוחררו. לא ידוע אם נפתחו בכלל חייקים.

חוך כדי כך, נשמעו מטטר יריות באויר. הקצינים שראו מייד למקום הירי - בין הונחנה המרכזיות לבין ככר השוק - מצאו את הרב ^{הרב} הרב ^{הרב} מצאת את הרב ^{הרב} מקרית ארבע, כשהוא יורה שאויר בעוזי שלו, חוך כדי צעקות הסתה פרועות כגון: "אחישי, זה היום, הגיע היות לנקום בערבים!". הרב, שנראה כאילו "ינא מהשחיות", על טי תיאור החיילים, ו"ריר נוזל על זקנו", ירה כשלטה-עשר או ארכעה-עשר כדורים, וחלק מן התרמיליט נאמף על ידי החיילים במקום לצרכי עדות. בעטל רב הצליחו מסטר קצינים לפרוק את נשקו של הרב, כאשר מלוויו של הרב חוסיט עליו ומכיס את אנשי הצבא בלי הבחנה. מסטר קצינים הוכו בראסט טכות קשות, העוזי - טקנהו עדיין חט - נלקח על ידי המג"ד ונסטר לשליט הגדוד כדי להסקידו במשטרה. הרב ^{הרב} עצמו הוכנס לחוך ג"מ משטרתי, ונאמר לו שהוא עצור; אולם מלוויו של הרב הקיפו את הג"מ, טלטלו אותו בחוזקה חכה, טגעו בטמשה וניקרו את הצמיגים, חוך לחץ רב לשחררו. הכוח המשטרתי לא הצליח לעצור את ההמון ונאלץ להניח למתטרעים לתתוח את דלתוח הג"מ ולחלץ את הרב.

העוזי שבו ירה הרב ^{הרב} נמטר על ידי שליט הגדוד למשטרה. כעבור כמה יטיח, ובאמוד למסירת העדויות, נתברר לקציני צו"ל שהעוזי "נעלם" ואינו מצוי עוד במשטרה. איש לא ידע לומר למי נטר או מי העלים אותו.

מטעם קצינים הלכו למסור עדות שם כמה יטיח אחר כך, וחקירתם התנהלה בחדרו של ראש לשכוח החקירות של נטוח חברון. חוך כדי מסירו העדויות, הוכנסו לחדר ראש מועצת קרית ארבע, ועמף עורך-דין המייצג את הקריה, איש אשר חואר כ"אדט צעיר צולע". שניים אלה ניהו להספיט על הקצינים לחדול מטתן העדות, כשהט מתערבים בכל שלב ושלב של דברי העדים. לאור התערבות זו, נפתקה החקירה.

עדויות מסורטות יותר על כל השתלשלות העניינים נמחרו על ידי אנשי צה"ל לדרגיט המקובליט בחוך הצבא, סחוך חקוה שהמערכת תמל בנושא כראוי. חובה להעיר כאן שאירועי אותו לילה השאירו רוטט קשה ביותר בגדודו כולו, שהטצב ככלי ריק, שהמתנחלים עושים בהם ולידם ככל שנפטט חפצה, ונוצרט בעיה רציפית ביותר של שיקום מוראל היחידה. כל האנשים טעמט שוחחנו הדגישו שאט כל העוברים על החוק באותו טמטר לא יכואו על ענשם, תהיה חסקנתם האישית קשה ביותר. אין הח מוכנינו להשלים עט ביזוי אה"ל, ועדותנ שנמסרו: למח"ט - הט מוכנינו לחזור עליו: בכל עת שיידרשו על ידי המערכת, ובפרומרוט.

(טומר על ידי קציני וחיילי גדוד המילואים
"שר שירת אונו לילה בחברון)."

3250

ירושלים, כ'א באדר החשמ"ב

16.3.1982

לכבוד

מר אלי קראוס

יו"ר

אגודת הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב

שלום רב,

יושב-ראש הכנסת ביקשני לאשר קבלת מכתבן מיום 2.3.82.

כדיון שהתקיים בכנסת ביום 2.3.82 (הצעה אי-האמון)
השמיע ראש הממשלה דברים קשורים על הפגיעה החמורה ברגשות העם, והנני
מצרפה את הסנוגרמה של נאומי.

ב ב ר כ ה,

חיה מר
מנהלת המשכה

1961.7.27

Dear Sir,
I have your letter of 1961.7.27
and am sorry to hear that you
are having trouble with your
car.

I am sorry to hear that you
are having trouble with your
car. I am sure that you will
be able to get it fixed soon.
I am sure that you will be
able to get it fixed soon.

Sincerely,
[Signature]

[Signature]

אגודת הסטודנטים של אוניברסיטת תל-אביב
STUDENTS ORGANIZATION OF TEL-AVIV UNIVERSITY

תל-אביב, _____ 2.3.82 " _____
TEL-AVIV, _____
מס' _____ 372 _____

ארכיון הכנסת
יום חדר חמאם - 14.3.82
תיק 325 אל ו"ר הכנסת

לכבוד
מר מנחם סבידור
יו"ר כנסת ישראל
כנסת ישראל
ירושלים

נכבדי,

בצער רב, בזעם, בושה והלם ראה עם ישראל יהודים מחבל ימיה הנושאים סלאי צהוב על בגדיהם.
נפל דבר בישראל! חולל כבודם של ששה המיליונים מבני עמנו שנרצחו בידי הנאצים בחקופת
החשיכה של ימי מלחמת העולם השנייה.
הלנאצים ייחשבו היילי צה"ל בו המובלים לטבח נושאי הסלאי כחבל ימיה!?
הכיצד יכלה נפש יהודית להשווה ולעולל כדבר הזה!?
רגשותי כבן לניצולי שואה הומים בקרבי ולא נוחנים מנוח, כך גם של ציבור הסטודנטים
באונ' ת"א.
תקוותינו כי ימוצה הדין עם מחללי שם ה' המרהיבים עוז להשחמש בסמלים מעין אלה הפוגעים
ברגשות כלל ישראל והמבזים את כבוד הסבוהים שמסרו נפשם על קדושת ה'.

לחגובתך אודה!

בברכה נאמנה,
אלי קראוס
ו"ר הכנסת היקני לקהל רב
ד"ר למתקן הכנסת
(התאחדות א-אוא"א) כנסת החמאם זמנו (ת"א)
פסודים מתחלפה דקלטה עם
זמנו מתחלפה עם נכסות פסודים חלקה

3250
ירושלים, י"ט באדר התשמ"ב
14 במרץ 1982

לכבוד
מר ישעי נאה
רח' ראשל"צ 34
נתניה

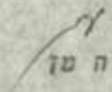
שלום רב,

יושב-ראש הכנסת, מר מנחם סבידור, מאשר קבלת

מכתבך מיום 3.3.82 וביקשני להודיעך כי:

א. אין הוא מחלק דואר ואם ברצונך לפנות לחברי הממשלה, אנא עשה זאת במישורין.
ב. אין בעדינת ישראל ובמדינות דמוקרטיות רבות, משאלי עם; ואשר לסוגיה שאתה
טעורר, הרי לפני שבעה חדשים התקיימו נקחירות והתנועה שחרטה על דגלה עצירת
הנסיגה, זכתה ב-2% בלבד; דמוקרטיה מחייבת ציות להחלטות הרוב.

ב ב ר כ ה .

חיה טן
מנהלת הלשכה

1987 YR 581

copy
of page 100
of volume 10
1987

copy of

copy of page 100, volume 10, 1987

copy of page 100, volume 10, 1987

copy of page 100, volume 10, 1987
copy of page 100, volume 10, 1987
copy of page 100, volume 10, 1987
copy of page 100, volume 10, 1987

copy of

copy of
copy of

שלבי נאיה
יהי נאיהלכ 34
נאיה

ב"ח
ג'קסן

ג'קסן

צד י"ו הכנסת	
7	3.82
... 250 אלף ו"ל הכנסת	

ול"ה הכנסת
מי מניחם 20-21
הכנסת
א.מ.י.

אנחנו מסוכן חונק מתק צד לחברי הממשלה והגיו
בפיקוד בית הוצאות - וזכר מטאל עם
 התאונות הוצאות גטלוזיה פועלים בגלגל צדויה הנלואה
 ג'קו או אנה של יהודי אונז, אנו לוגי איה הללים המזולת
 עם מצבים באוי מנתבי מ'מ'ק'ו
 מי קצין הוא אונז אונז וצדן לומר הנטמת להגזוק, אוק
 אנו להיפלו אלטון הוא דנוטאל ואילוק
כעס אנו מתן אלו לחטול מניצח בשין-ליון
 אוק הממשלה לא טובים על מטאל עם צד מ'מ'ק'ו ומחילוק
 אדוקי יהודים מסין על סתך חוק לנפקל בבור פולמנטלי
אופנים ג'קו צדן זקנו לשיט ונאונק לשיטנו להגזק
 לפעל בהגזק חוק לנפקל בבור פולמנטלי ובל מטאל עם ...
או להצבא למקצועים מסוים עליהם גרוב רג אונז
 לא יתכן להגזק והמסוים המזקנים והמקדים ונלוא
 ג'קו צדן איה עם!
העם וקליט על גוללו מטאל עם

ג'קו צדן
נאיה

ול"ה הכנסת האחר קלמ משפח יהודי 3.3.82 אוקטון להצבא
 א.א. און הוא מתק צדויה אנו רבוק לפעל לחבר הממשלה
 ואלו מל"ה צדן ג'קו צדן
 ג. און צדן ג'קו צדן, למשל מטאל עם אנו לנפקל בבור מטאל עם
 פ'ו לפני 7 מצבים הפועל ג'קו צדן להמל"ה למטאל עם פ'ו צדן
 תשי"ג ספר ג' 2% אנו צדן, פ'ו צדן אנו צדן אנו צדן

א.מ.י.

החברת השטחים

ההסתדרות הציונית העולמית
WORLD ZIONIST ORGANIZATION

א.י. ויל פסק
לשנת 2013
המחלקה להסברה

WITH THE COMPLIMENTS OF THE
INFORMATION DEPARTMENT

ציריך 22

א.י. פסק

ירושלים, ת.ד. 92

P.O. BOX 92, JERUSALEM

טל. 639261

א.י. פסק

For Your Information

32150

For
Your
Information

March, 1982

Dear Colleague:

"Pacta Sunt Servanda" is the Latin legal maxim for the behest that agreements must be honoured.

On April 26, 1982 Israel will be expected to observe the Peace Agreement with Egypt and to withdraw to the international boundary. In so doing, it will have returned the entire Sinai to Egypt.

What is the implication of this politically and legally?

Does the withdrawal from Sinai have any bearing on the other fronts?

What will be the status and functions of the multinational force?

How will agreement violations be dealt with?

Has it been laid down anywhere under what conditions Israel may re-enter Sinai?

These trenchant questions and others were put by Dr. Yochanan Manor, Director-General of the Information Department to Mr. Elyakim Rubinstein, the Legal Adviser of the Ministry of Foreign Affairs.

Mr. Rubinstein participated in the Peace Treaty Negotiations and the Autonomy Talks since 1977 and he is a member of the high steering Committee for the agreements with Egypt in various fields of normalization.

I'm aware that this particular domain of Hasbara belongs to the Government of Israel. But an exceptionally large number of Zionist Federations and Jewish bodies have approached us asking for explanatory material on just these matters. And in such rare instances we provide the information asked for after consultation with the Foreign Ministry and in our desire to be of service to our constituent federations and organizations.

However, there is a question with a Zionist angle: can this first precedent of dismantling established settlements, due to the withdrawal, have an impact on the pioneering ethos of Israel society?

I'm sure that these questions and the answers will be of value to you in your Hasbara work which I know you perform in the profound belief that the painful sacrifice is an expression of our ardent desire for peace.

Sincerely yours,

Eli Eyal
Eli Eyal

Chairman, Department of Information

Q. What are the political and legal aspects of Israel's withdrawal from Sinai?

From the legal perspective Israel has fully respected the timetable and conditions of the peace treaty. The withdrawal on 25 April 1982 will fulfill the obligations specified in the treaty, subject of course to the Multi-national Force becoming operative. Security considerations which permit a total withdrawal will be met with the deployment of the Multi-national Force on the 20th of March. Israel will then have completed all its obligations.

For the Egyptians, the withdrawal has been the central, political objective during the past months. For Israel, the political significance of the withdrawal can be seen as the final, costly installment to be paid for peace. The sacrifice is made in order to achieve the peace which Israel has been seeking for over 30 years. Given a similar history of wars, few nations would be willing to undertake such a withdrawal; the irony is that world public opinion does not credit Israel for the sacrifice. Instead, Israel is often presented to the world as the one who is making the peace process more difficult.

The structure of the peace agreement calls for: withdrawal from western Sinai by January, 1980; the establishment of frameworks for normalization and their implementation. (In February 1980, embassies were opened both in Egypt and Israel.) To date almost 40 agreements pertaining to various aspects of bilateral relations in the areas of commerce, culture, transportation, agriculture, air travel and tourism have been signed between Israel and Egypt. Yet, from the point of view of implementation, it is still the beginning of the road. The framework already exists, and if there is a mutual will to do so, implementation should proceed and develop.

From a historical perspective, when negotiations began in 1978-79, there were circles in Israel who were suspicious of the nature of the peace agreement. They insisted that the agreement should link the Sinai withdrawal to progress in the autonomy talks and not - as Egypt sometimes maintained - to make the normalization conditional on the

progress of the autonomy talks. Even now similar voices can be heard demanding that until the autonomy talks are resolved, Sinai should not be evacuated. The government's decision, however, was that if such a condition were set, it was doubtful that any agreement could be reached. The desire was to achieve a breakthrough to peace by means of negotiations, and therefore no linkages should be set up. From the legal point of view, the implementation of normalization is not conditional on the autonomy talks. The bilateral relations are proceeding without connection to the slow pace of the autonomy negotiations. The approach of the government is that the withdrawal was honored according to the treaty, and it will be completed according to the treaty. On the other hand, implementation of the bilateral agreements should proceed. Autonomy negotiations are also continuing.

Egypt has clearly indicated that with the complete withdrawal - which includes the trauma of evacuating the settlements, the process of developing bilateral relations will be speeded because all the suspicions in some Egyptian circles regarding Israel's sincerity will be dissolved.

Q. Israel was forced to enter the Sinai three times in the past, and each time returned it to Egyptian hands. Is there a difference this time?

In the past Israel went into the Sinai and left - in a regime of war. The difference is that this time Israel is leaving the area under conditions of peace. The government is aware of voices within Israel which say that Israel is giving up something concrete - a vast tract of land (an area three times the size of Israel) with settlements, infra-structure, oil and strategic importance - for which she is receiving a paper, the peace treaty. But the change represents a historical milestone in the struggle Israel has been waging during all the years of her existence to achieve recognition in the region by her Arab neighbors.

The greatest of the Arab countries, who had spearheaded the wars, changed her policy and signed a peace treaty with Israel. This

time the Sinai is returned in exchange for peace, and not merely for a cessation of hostilities, a cease-fire, an armistice, etc. There is a will for peace and stability and this hope is worth withdrawing for.

Q. What is the background of the Multi-national Force? What difficulties surrounded its establishment? What are its duties and responsibilities? Who makes up the force and who will direct it? What will be its status?

The Multi-national Force was created as a result of American promises which were expressed during the negotiations by former President Carter. It became an integral part of the peace treaty package because of apprehensions that the Soviet veto in the Security Council would make it impossible to establish a UN-operated force, as originally set forth in the peace treaty. In fact this fear materialized. President Carter wrote that if the UN force could not be established, the United States would expend every effort to assemble a multi-national force as an alternative, to fulfill the same tasks set out by the treaty for the UN force. Until now a temporary arrangement has existed whereby American technicians and personnel, who were there beforehand, would remain until the new force is assembled. These arrangements were approved by Israel and Egypt with the encouragement of the U.S.

The duties were set in a special protocol concluded between the U.S., Israel and Egypt, in 1981:

"To supervise the implementation of the security aspects of the peace treaty and employ their best efforts to prevent any violation of its terms.

The operation of check points, reconnaissance patrols, and observations posts.

Periodic verification of the implementation of the provisions.
Additional verifications within 48 hours of receipt of a request.
Ensuring the freedom of navigation through the Strait of Tiran."

The body will be called the Multi-national Force and

Observers (MFO). This will be a permanent force, subject to change only by mutual consent of both sides.

The force will consist of three battalions including small naval and air units, civilian observers, and administrators. The MFO director will be an American diplomat who will arrange the assembly of the force in accordance with accords with various countries. The military commander will be a Norwegian general under whose command will be troops from 10 countries: the U.S. (which will be stationed in the Sharm area and will also provide observers for the other sectors), Columbia, Fiji, Uruguay, Australia, New Zealand, and - in light of recent developments - four European nations, Britain, France, Holland and Italy (the latter with small units.) When they announced their readiness to participate the European countries indicated their continued adherence to the Venice Declaration. This raised the apprehension within Israel that they were linking their participation in MFO with their policy as expressed in the Venice Declaration which is in contradiction to Israel policy vis-a-vis the problem of the Palestinian Arabs. Therefore Israel had severe reservations as to whether or not to accept the participation of the European countries under these circumstances. Following American efforts as well as direct talks on the highest level between Israel and the European countries, Israel received clear assurances that the European countries were ready to participate with no political conditions attached to their participation.

The Sinai will be divided into zones. In the first three there will be both forces and observers, while in the fourth section, which is inside Israel, the Force will consist solely of observers.

Zone A, closest to the Suez Canal, will be allowed to have a mechanized Egyptian infantry division inside it. Zone B, in the heart of Sinai, will have a smaller number of troops, four battalions. And Zone C, a strip several tens of kilometers wide, adjacent to the international boundary line, will have only a civilian police force and of course the MFO. This zone extends northward from Sharm and westward along the border to Rafiah, including the Rafiah Salient. Zone D will extend three to five kilometers east of the Israel boundary line, in order to serve as

an expression of reciprocity. Israel will be limited there to four battalions. There are additional restrictions regarding air force overflights. In this Zone there will be U.S. civilian observers.

The authority of the MFO derives from the treaty and the protocol and it has diplomatic immunity and legal standing.

Q. To what extent will the withdrawal from Sinai serve as a precedent for similar arrangements in other sectors?

The withdrawal is in no way a precedent. The Camp David Agreement states: the parties "therefore agree that this framework as appropriate is intended by them to constitute a basis for peace not only between Egypt and Israel, but also between Israel and each of its other neighbors which is prepared to negotiate peace with Israel on this basis". Hence this accord can serve as the basis for peace as appropriate taking into account the circumstances and conditions in every area.

There is a qualitative difference between Sinai and other sectors in terms of demography, security and topography: There is no way in which the expanses of the Sinai can be compared to Judea and Samaria which are in Israel's backyard and which are small areas. Here one speaks of but few populated kilometers (in Sinai the population is very sparse). This is also the case for Ramat HaGolan which commands a strategic area and which constituted a constant source of trouble up to 1967. Anyone with common sense understands what the difference would have been had the Yom Kippur War broken out with the Syrians on the Golan rather than Israeli soldiers. From the point of view of international law as regards Sinai, with Israel's recognition of Egypt's sovereignty, there is now an international border between Israel and Egypt.

In the Golan, there were conflicting claims of sovereignty. An international border was never recognized. After Israel's War of Independence, at the conclusion of the Armistice agreements, the Syrians refused to consider the cease-fire line as an international border between the two countries or to set any internationally agreed border between

Israel and Syria. Israel is prepared to enter into negotiations with Syria without preconditions, but Syria continues to refuse; neither has she formally accepted Resolution 242.

In Judea and Samaria there is no recognized sovereignty. Since 1967 the region has been under Israeli administration. The question of sovereignty remains open. Camp David called for a transitional arrangement for five years of autonomy, after which negotiations will be conducted to determine the final status of Judea and Samaria and the boundary between Jordan and Israel. At such time the claim to sovereignty can be raised by either side. At present, no sovereignty is acknowledged and neither side is sovereign.

Q. What is the government's response to the various pragmatic, political and ideological streams of opposition to the withdrawal?

Israel is committed to withdraw from Sinai. The decision was ratified by a large majority of the Knesset in September, 1978 and in March, 1979. The government intends to carry out its obligations with the utmost seriousness. The government states that this is a great sacrifice not only because of strategic and security considerations but also because of the trauma involved in uprooting settlements, unprecedented in Israel's history. Israel agreed to do this to advance the peace process as it is an obligation to be honored as all other national obligations. Other positions publicly stated are part of the democratic process; just as the Knesset encompasses various opinions so too does the public, but government must function through a single policy. The government's interest is to operate according to consensus.

The pain exists. The government does not hide it and must try to ease the pain both by concluding the negotiations over compensation and ensuring the final withdrawal on schedule. Because of difficulties and in order to forestall damage to property and equipment, Egypt will enable Israel to remove any equipment which remains in northern Sinai after the 25th of April, particularly with respect to Yamit and the Rafiah Salient.

Q. What is the status of the territory that was given to the settlers in the Sinai? Did the settlements contradict the Geneva Conventions?

This is unoccupied and unpopulated government land which the government had the legal right to put to use as it did. The government granted use of this land so long as there is an Israeli presence in the area. This is in accordance with international practice. Therefore the legal aspect does not pose a problem. In view of the fact that the peace treaty called for the return of Sinai, these lands, too, will be returned.

According to the rules of international law, the occupant of territory is permitted to use and enjoy public land within reasonable bounds.

Article 49 of the IVth Geneva Convention prevents forcible transfer of populations into such territories. This was formulated in the wake of the Nazi transfers of millions of people during the Second World War, and, of course, has no relation to the question of settlements in the Administered Areas.

Q. Is it necessary to compensate the Sinai settlers?

Compensation is an integral part of the government's policy. The government had indeed encouraged the settlers, and people based their future on it. This is compensation for the investment of money, physical effort, time and the psychological trauma to a person who has to be uprooted from a place he built towards his future. All this was taken into account in setting the amount of compensation. Alternative settlement sites were offered but it could not be obligatory, therefore monetary compensation was provided.

Q. *In light of the fact that this is Israel's first formal and voluntary withdrawal from territory, how will this affect the pioneering ethos of Israeli society? Will this contribute to apathy and indifference?*

Our hope is that the Israeli public sees the withdrawal in the full context of the peace agreement, and not as something with no basis in reality. The reality is Israel's sincere attempt to achieve peace and good neighborliness. After 30 years, there is now a situation in which an Arab state has accepted the hand Israel proffered and agreed to conduct negotiations. The price, which includes the evacuation of settlements, is a very dear one. Granted that the evacuation of settlements is a sadness which never occurred before in Zionist history, this is the first time we have the opportunity for peace. The State of Israel has said clearly that these events will not be a precedent in the future regarding other settlements in Judea, Samaria, or the Golan. It is hoped that the pain and sadness will pass and that there will be no cause for despair nor a weakening of pioneering will.

Q. *Practically speaking, what is Israel conceding? Why is it considered a major concession?*

Practically speaking, the Sinai was a strategic and security buffer, as was proven during the Yom Kippur War. It also turned out to be a great source of energy. In the Alma oil field alone, which Israel discovered and developed there remains today an estimated reserve in excess of about \$100 billion. Israel is giving up these strategic assets and taking a serious risk in order to create a situation in which there is hope for developing new relations between the two nations.

Q: *What conditions might be envisioned that would precipitate Israel's*

return to the area? What will happen if violations occur and how will they be dealt with? Has it been made clear under what conditions Israel would be forced to return to Sinai?

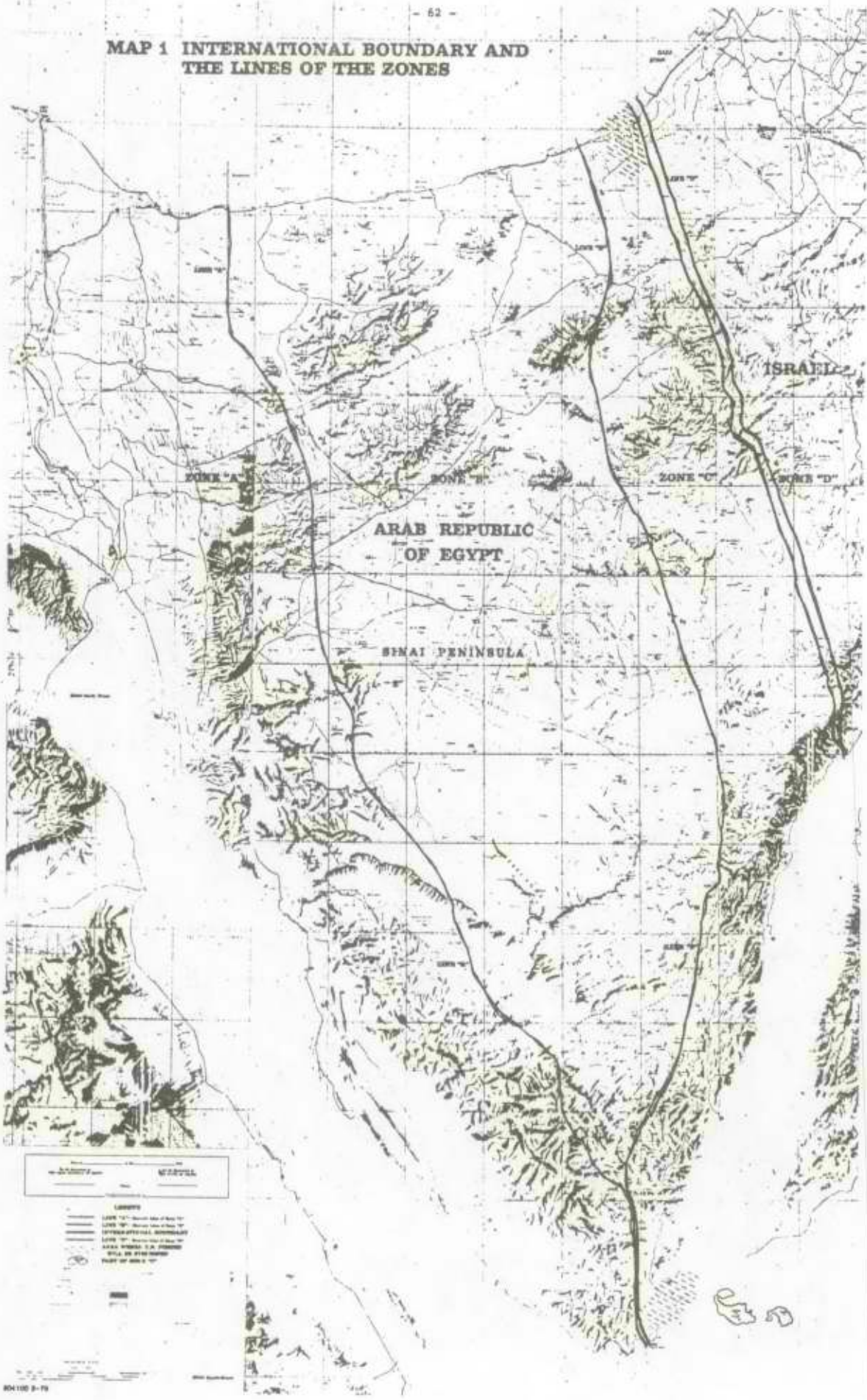
We expect that we will return to Sinai only as tourists and visitors and not as combatants. We are building on the hope that peace will be maintained. The MFO must see that there will not be violations. The MFO will be present and will deal with any violation as required. The peace treaty provides a means for resolving problems. If the force determines that a violation has occurred, it must be corrected within 48 hours. If there are indeed serious violations, there is Israel's inherent right to self-defense. The Israel Defense Forces (I.D.F.) will defend Israel. There is also a memorandum between the United States and Israel which says:

"Should it be demonstrated to the satisfaction of the United States that there has been a violation or threat of violation of the Treaty of Peace, the United States will consult with the parties with regard to measures to halt or prevent the violation, ensure observance of the Treaty of Peace, enhance friendly and peaceful relations between the parties and promote peace in the region, and will take such remedial measures as it deems appropriate, which may include diplomatic, economic and military measures as described below.

The United States will provide support it deems appropriate for proper actions taken by Israel in response to such demonstrated violations of the Treaty of Peace. In particular, if a violation of the Treaty of Peace is deemed to threaten the security of Israel, including, inter alia, a blockade of Israel's use of international waterways, a violation of the provisions of the Treaty of Peace concerning limitation of forces or an armed attack against Israel, the United States will be prepared to consider, on an urgent basis, such measures as the strengthening of the United States presence in the area, the providing of emergency supplies to Israel, and the exercise of maritime rights in order to put an end to the violation."

But it should be remembered: Israel's policy is based on the assumption that the peace treaty will be honored, while at the same time insuring her own security in case it is not. Israel is hopeful that the process of dealing with violations will not be needed since both sides state their desire to honor the peace agreement.

MAP 1 INTERNATIONAL BOUNDARY AND THE LINES OF THE ZONES

Scale: 1:500,000
 Projection: UTM
 Datum: WGS 84

- LEGEND**
- 1:500,000 Scale of Map
 - 1:250,000 Scale of Map
 - 1:125,000 Scale of Map
 - 1:62,500 Scale of Map
 - 1:31,250 Scale of Map
 - 1:15,625 Scale of Map
 - 1:7,812.5 Scale of Map
 - 1:3,906.25 Scale of Map
 - 1:1,953.125 Scale of Map
 - 1:976.5625 Scale of Map

3250

ירושלים, י"ג באדר תשמ"ב
8 במרץ 1982

לכבוד
מר נחום פרגל, עו"ד
רחוב משרון 12
רעננה

מר נחום פרגל הנכבד,

קבלתי את סכמתך מיום 28.2.82.

אני מקריך טאד את ערנותך ורגישותך לגבי תפקידיה של
הכנסת בימינו אלה, אך עלי להעיר כי כאשר הכנסת יוצאת לפגרה אין
"היא מנוחת מחויבות העולם הזה" כדבריך. גם בימי פגרה יכולה
הכנסת להתכנס בכל עת, אם על-פי דרישת הממשלה ואם על-פי דרישת
שלטים חברי כנסת, אם אלה ימצאו לנכון לדרוש כינוסתה. ואכן, כך
אירע בעבר, לא אחת, כאשר הכנסת נקראה להתכנס בימי פגרה, והיא
עשתה כן.

בכבוד רב,

מנחם סניידור

STANDARD & COMPANY
A CITY SUPPLY

STREET
1234 MAIN ST
CITY, STATE

ORDER NO. 1234

DATE OF ORDER 12/15/56

THE FOLLOWING IS A LIST OF THE ARTICLES ORDERED BY YOU ON THE ABOVE DATE. THE TOTAL AMOUNT OF THE ORDER IS \$100.00. THE ORDER IS SUBJECT TO CREDIT CHECK AND IS NOT VALID UNLESS APPROVED BY THE CREDIT DEPARTMENT. THE ORDER IS VALID FOR 30 DAYS FROM THE DATE OF ORDER. THE ORDER IS VALID FOR 30 DAYS FROM THE DATE OF ORDER.

AMOUNT TO

BEING PAID

FRENKEL NACHUM
Advocate L.L.B.
12, Hasharon St., Ra'anana

מל. 052-96520

פרנקל נחום
עו"ד דיין
רח' השרון 12, רעננה

מיקוד 43000

28.2.82

Date תאריך

Our Ref. מספרנו

ארכיון הכנסת
7 3. 82
תי. 3250 על ו"ר הכנסת

לכבוד

מר מ. סבידור

יו"ר הכנסת

- ירושלים -

אדוני,

כאזרח מן השורה אני רואה צורך דחוף לפנות לכבודו

בענין חשוב העומד בפני כולנו.

מעולם, ובודאי, לא בעשור האחרון עמדה החברה הישראלית בפני טראומה כה חריפה
הטומנת בחובה רגשות עזים העומדים להחפרץ כמו פינוי הבלי ארץ תמורת השלום.
אין צורך להיות נץ דורסני או יונה הומיה כדי להבין שארוע זה יש בו כדי להסעיר
כל אדם במדינה. דוקא בחקופה זו (26.4.82) נוהגת לה הכנסת בבחינת "עולם כמנהגו
נוהג" ויוצאה לה לפגרה כאילו היא מנוחקת מהוריות העולם הזה.

אני פונה אליך אדוני, ע"מ שחפעל על-פי כוחך וסמכויותיך ותכריז על-כך כי
הכנסת, שמעמדה יקר לנו, אינה יכולה לצאת עתה לפגרה.

בכבוד רב
פרנקל נחום, עו"ד

0101 17110
177 70X
10 11000 17110
28000 17110

Tel 022-9820 10

FRENKEL NACHUM
Advocate L.L.B.
17 Haharim St., Ramat

28.0.88

1770
1770

1770
1770
1770
1770

1770 1770
1770 1770
1770 1770

1770

1770 1770 1770 1770 1770 1770

1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770
1770 1770 1770 1770 1770 1770

1770 1770
1770 1770
1770 1770

1770 1770

למנוח

ארכיון

התאחדות הספרנים	1/3/77
מס' חשבוני = 82.3.7	
מס' חשבוני = 3250	א"ל הכנסות

מס' חשבוני = 34
 מס' חשבוני = 34
 מס' חשבוני = 34

הוצאת הכנסות מהספרים
 ודמי הכנסה

כשם כן קראו היום את ההסדרים אשר התקיימו בתקופה זאת
 תסיגה בזמן האחרון, כאלו הם יוזמים להשליט את כולכם על הכור
 ההסתה של השלטון ופלי התקשורת מצביה לו את הפתח של
 הדיבור היהודי שבא ומשך שמה לשמוע ואת כל השקו

מתחיל העם והגב האומץ בו

וכן הגיע הזמן בשנה 1977 לעבור חשבון נפש מה שצב
 מוכן אלמדי, ואלו התנגדותם לסיבה כזו כותר לזכות האלו
 אותם מתנגדים אצרת הכור והצמחקהיה אלה יוזמים להימנע
 • כינוך משלך עם חפלי בין הוודקים - אגודת אדם את כל האמת
 איזיה מין שוק ויהיה בין מצדק' השלטה - מה הסנונים שאתו אוקרתיים
 על צמחיו.

צמחה לו כל אנש אים הוא הפיו - ושלך וצמחקהיה חזק אצמוז על
 הצמחיה האלו מסיבות בלתי מן:

1) דגין שיתו תמכתי זו מטלת 1949-1977 הפרך את צורו מאז שלמה
 זרשטיין הוא מקצע את מדיניות השלטון ושלי

2) אנכתיים לא היה אדם סמכות אומנו על השלי שלט הימים ולערו
 ישוגים והוודקים מבני אטאול אים העם

3) אף היה מצבון ואחיות אנכתיים העם היה כוכ הכנסת מצגים אגז
 4) המסיבות היהודיות הוכח שמתנהגים הגמא אסון על העם דגל

5) שלא גלו אים כל האמת ונתנו צרות מטעות אים כלשך הבת ויאווכלשך החוקר...
 6) בקופה האחרונה בלואה התנהגות בקולה ובאו גרמו אישמות

7) מתיוי והודקים דגלל שלא מסכו להעם אים כל הודום אדם
 8) המתנהגות וקס יכפודים התנהגות ובע מה יתכחש אצל העם לא הכינו

אם האמצעים אכך

9) כל העולם ובע שיתו הולכים בעינים פקודות אסון כולל מר הודע
 שיהיה האמריקאני אצל פה מסתופים מודם אים אצל האסון

10) ייתק המצבות וינקים כפניו איתו בותים מטרייה (אולי של צמחיה)

אולי
 יש נכח משנה אדם
 שיהיה - און
 שיהיה

8) אלו הדינים שהיה חייב למלא בקוביות אלויות ולגדע את
החייך כך גאלל לנגרלל בנגיסת כולל עקוית יהודים מקומת
אסונו להם להלן או לעצונו נגד הנאזים שלם הם כך מלאו את
החוק שלם לעקוית את היהודים מקומת ולהעדיקם לחסות
עקוית או להשמרה

9) אין יקדום לך ככל ההסטוריה לעד שלצד ושלפן עז מנהיגו!
לאור האמוני אני חושל המעדט שלמו חמסוס לעצמו וגבול לאמונת
העקוית שלקכו את בנייהם כגאלל אטימת האנשים של אלו הקודמים
את המניוים, לענין משאל עק ויהם וגיז את צבנו!
אסונו לאצק יהיה אצול כמו ליהיה אפלו אוק הוא תלמינו של שאב
עקויתנסך, לנגל עק עצמו אמונת בה כעבה מבל, זשאלו אומנו
כי ילמך בה אינטיק שלמיך מתלמינו של עקויתנסך, אכל הם
גלמיניהם של אבוגנו ומנהיגנו אופרהם, וצחק מלה אופדון ופוז ...
ואק אנו אוחקי או
כז, למחל זה נשאל להאליק אוחז את הלני, עקד האוסון שלקכו
עלנו "איך לא יקרה נס" ינו כתל לאמת - הצפן והולטו
ויערך משאל עק על המשמעות שלצדד

כקצוב כך
ולב יגיון
ולעז

איה יטעיהו
ג. 3. 2050
נתייה

מכ סגובווי העקדד וחברי כנסת העקדדוס!
עקוית יהודים מקומת מעונו אצלי אצול הככה מניווי השואה את
כל הנוצות שלעלו הנאזים עק עובודים
במניח נעכך משאל עק ובלל שאית נליו מניחם כגיל לעד הקהל!
אצלנו המעלה והכנסת העקוית מבל ליהיה לך מנכאל מהדק
היוק עם אלו שלם כעב הנסיגה וצדדים את האסון שאית מניוים
אנו, האוק אז מן הנאלו לבל להם להחליט בלש העמקויתיה - הצפן
והולטו ולעלה מה שלמו העד כוצה ולא כך חכמי הכנסת.
אינא מניח את גללו כעס הדיה כי שלמנו כעו הככה מאלו קרפנות
ואל גמלו אטמית חנק שלעלה. אני ושלבים גמולה כואלמיים שלה
ואלו כגאלל עקוית צדה ביהי המקדל הכאולון ולפני כך סד שלה

כקדד
ולעז

3250

ירושלים, ה באדר התשמ"ב
28 בפברואר 1982

לכבוד
מר משה שאול
מנהל לשכת היועץ
המשפטי לממשלה
משרד המשפטים
ירושלים

מר שאול הנכבד,

הנדרש: תשלום פיצויים לאזרחי חבל יטית בסכמי

תודח לך על מכתב מיום 18.2.1982.

הבאתי את תכנון לידיעת יושב-ראש הכנסת, מר מנחם

סניידור.

ב ב ר כ ה

חיה מן
מנהלת הלשכה

RECEIVED BY THE DIRECTOR
OF THE FBI

SECRET
NO FORN DISSEM
CLASSIFIED BY 6032
DATE 08-14-2001
BY SP-6 JRS/STP

SECRET

SECRET - SECURITY INFORMATION - UNCLASSIFIED

THIS IS A SECURITY INFORMATION

THIS IS A SECURITY INFORMATION

SECRET

SECRET

SECRET
NO FORN DISSEM

מדינת ישראל

משרד המשפטים

המשרד הראשי

כ"ה בשבט התשמ"ב
תאריך:

18 בפברואר 1982

מספרנו: 4-365

אדניו הכנסת
א - יחד הטכנ 24.2.82
תיק 3250 אל יו"ר פונקס

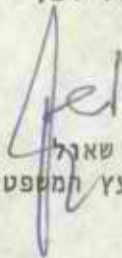
לכבוד
גבי חיה מן
מנהל לשכת יושב-ראש הכנסת
הכנסת
ירושלים.

גבי מן הנכבדה,

הנדון: תשלום פיצויים למפוני חבל
ימית וסיני

בתשובה למכתבך מיום 7.2.82 בנדון אל היועץ
המשפטי לממשלה, הנני מליט פה העתק מתשובתינו
לעו"ד יצחק גל-אור על מכתבו מיום 13.1.82.

בכבוד רב,

משה שאלי

מנהל לשכת היועץ המשפטי לממשלה

חיה מן
55 אלמנט לויצמן 201000

מדינת ישראל
משרד המשפטים

כ"ד בשבט התשמ"א

17 בפברואר 1981

4 - 365

לכבוד

מר יצחק גל-אור, עו"ד

רחוב יאיר שטרן 11, נוה אמירים

הרצליה

א.נ.נ.

הנדון: תשלום פיצויים למפוני חבל ימית וסיני

הריני מתייחסת למכתבך בנדון אל היועץ המשפטי לממשלה.

בכל הכבוד, אינני מקבלת את דעתך שהממשלה אינה רשאית לערוך הסכמים ולשלם פיצויים למפוני חבל ימית וסיני ללא חוק מיוחד לענין זה.

סעיף 6 לחוק סדרי השלטון והמשפט, תשי"ח - 1948 בוטל בחוק משק המדינה (הוראת מעבר), תשלי"ה - 1975 (סחי תשלי"ה, עמי 207) ובמקומו באה הוראת סעיף 1(א) לחוק יסוד: משק המדינה, הקובע הוראה דומה במהותה, שלפיה, מטרים, מילווות חובה ותשלומי חובה אחרים לא יוטלו, ושיעוריהם לא ישונו, אלא בחוק או על פיו; הוא הדין לגבי אגרות.

כן, ברצוני להבהיר שחוק התקציב המתאשר לכל שנת כספים, איננו קובע את ההכנסות הצפויות ממסים, אלא הוא חוק הבא להרשות לממשלה להוציא באותה שנת כספים בסכומים מסוימים, לסעיפי תקציב, לתחומי פעולה ולתכניות, הכל כמפורט בחוק. ההכנסות והתקבולים לא נקבעים בחוק התקציב אלא מצוינת רק תחזית התקבולים והמילווות.

עם זאת, חוק נכסי המדינה, תשי"א - 1951 וכן הוראת סעיף 2 לחוק יסוד: משק המדינה, מעניקים לממשלה סמכות לעשות עסקאות ולהתחייב בהתחייבויות בשם המדינה, במסגרת ההוצאות הצפויות והמתוכננות כמפורט בתקציב המדינה שאושר בחוק.

מס' תעודת זהות: 123456789
מס' תעודת זהות: 123456789
מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789
מס' תעודת זהות: 123456789
מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מס' תעודת זהות: 123456789

מדינת ישראל משרד המשפטים

משום האמור לעיל, אין המדינה יכולה להטיל חיובים כספיים על האזרח שלא בחוק או על פיו, אך היא רשאית להתחייב ולשלם במסגרת הסכומים שהוקצבו לאותה פעולה או תכנית בחוק התקציב.

אמנם, ישנו גישות שונות לגבי מעמדו של חוק התקציב, דהיינו, האם הוא חוק טכני בלבד או חוק מהותי.

בית המשפט העליון, קבע בפסקי - דין שונים עמדות שונות בענין זה. בבג"צ 447/79 (לא פורסם) ניתנה הכרה לכך שחוק התקציב אינו רק חוק טכני אלא חוק מהותי. פרופי א. רובינשטיין, בספרו המשפט הקונסטיטוציוני של מדינת ישראל, עומד על הגישות השונות לגבי נושא זה.

ברור שקיים במשפט במדינת ישראל העקרון שלפיו רשות ציבורית כלשהי אינה רשאית להוציא כספים ללא סמכות בחוק. לפיכך, נקבע בבג"צ 35/62, הנזכר במכתבך, שמשרד הבטחון לא היה רשאי להעניק מענקים לפני משורת הדין. אולם, בגדר החוק, לרבות חוק התקציב, מוסמכת הממשלה להוציא כספים בגבולות הסכומים שאושרו לאותה פעולה או תכנית.

משום כך, אני סבורה שהתקשרות הממשלה בחוזים עם מתיישבי חבל ימית וסיני לתשלום פיצויים עקב פינוי האזור וביצוע התשלומים במסגרת חוק התקציב, נעשו כדין ואין בהם פסול מבחינה משפטית.

ב כ ר כ ה,

תמרה פנחסוביץ
הממונה על החקיקה הפיסקאלית

העתק: היועץ המשפטי לממשלה

אנו מודים לך על שיתוף הפעולה והתמיכה שנתת לנו במהלך
ההליך. אנחנו מקווים שאתה מרוצה מהתוצאות.

אנחנו נמשיך לעבוד על פיתוח המוצר ונעדכן אותך
במידע רלוונטי.

אנחנו מודים לך על שיתוף הפעולה והתמיכה שנתת לנו
במהלך ההליך. אנחנו מקווים שאתה מרוצה מהתוצאות.
אנחנו נמשיך לעבוד על פיתוח המוצר ונעדכן אותך
במידע רלוונטי.

אנחנו מודים לך על שיתוף הפעולה והתמיכה שנתת לנו
במהלך ההליך. אנחנו מקווים שאתה מרוצה מהתוצאות.
אנחנו נמשיך לעבוד על פיתוח המוצר ונעדכן אותך
במידע רלוונטי.

אנחנו מודים לך על שיתוף הפעולה והתמיכה שנתת לנו
במהלך ההליך. אנחנו מקווים שאתה מרוצה מהתוצאות.
אנחנו נמשיך לעבוד על פיתוח המוצר ונעדכן אותך
במידע רלוונטי.

מארחי המפגש
מארחי המפגש

ת.ד. 1000

מארחי המפגש
מארחי המפגש

מארחי המפגש
מארחי המפגש

שני מקרים אחרים.

מקרים בימים

הוא נמצא באזור הכפוף

לפי הקטנה של

חיה מ/

5,82

ממקרו

5,82

3250/514

ירושלים, י"ד בשבט תשמ"ב
7 בפברואר 1982

לכבוד
היועץ המשפטי לממשלה
פרופ' יצחק זמיר
משרד המשפטים
ירושלים

פרופ' זמיר הנכבד,

הנדון: השלום פיצויים לעפוני הכל ימיה וסיני

יושב-ראש הכנסת, מר מנחם סבידור, קבל העתק
מכתבו של עו"ד יצחק גל-אור אליך, מיום י"ח בשבט
תשמ"ב (13 בינואר 1982).

יושב-ראש הכנסת יודה לך אם תואיל לשלוח לו
העתק תשובתך לעו"ד גל-אור, כאשר זו תינתן.

בתודה וכברכה,

חיה מן
מנחם הלשכה

1954
1954

1954
1954
1954
1954

1954

1954

1954

1954

1954

1954

עק מ'ה מ

מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה
מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה

מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה

מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה

2.2.82

מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה
מ'ה מ'ה מ'ה מ'ה

עוד אינה בשלה, אינה מקפת ועוד אינה ראויה לדיות
ובשלב זה לורעדת החוקה, חוק ומשפט.

הנושא עצמו הוא נושא

הכר-הכנסת פעיל שציטט את מגילת העצמאות שהיא ועקרת
מצאו לעצמם מקום בצורה זו או אחרת גם בפסיקה.

אבל מכאן ועד להצעת ה

הכנסת פעיל יירוכח מיד שהיא לוקה מאוד בחסר בכמה ה

הצעת חוקה במהותה לא יצטט ממגילת העצמאות

למי צי צריך

1. יתכן שתוך ארבע או חמש-שש שנים יבנה לרצון
כפי שצויין על הממשלה לשלם "השאלה חסד"

אולי

2. לשלם חתין - ולאו דווקא מן הטעמים המעוררים

המזכירים את - אני מציע שהקודם חתין, אולי

הממשלה שומרת את הקצוות המזוהות אלו

המעוררים. חשבוני זהו הפנסיה בתוך זה אתם

יכולה להשתמש באיכות להצטרף הממשלה

3. על הממשלה העומדת עליו, חשבוני "הפנסיה

מקור חתין" יכולת לאור זאת צדדים - שיתפסו

אולי אולי

4. הוצאות את מצויינים לשלם הוא והוא

חובה מן אלו הוא המעוררים הממשלה חתין חתין

לשאלו יזוהו הפנסיה חתין חתין - אולי

שלם - למי חתין

שלם - למי חתין

מס' תעודת זהות: 1234567890
שם: אברהם יצחק

תאריך: 27.11.2012

מס' תעודת זהות: 1234567890
שם: אברהם יצחק

מס' תעודת זהות: 1234567890

מס' תעודת זהות: 1234567890

מס' תעודת זהות: 1234567890 (20.1.82) שם: אברהם יצחק

מס' תעודת זהות: 1234567890 שם: אברהם יצחק

מס' תעודת זהות: 1234567890

מס' תעודת זהות: 1234567890
שם: אברהם יצחק

מס' תעודת זהות: 1234567890
שם: אברהם יצחק

מס' תעודת זהות: 1234567890

מס' תעודת זהות: 1234567890

יבחק בל-אור, עו"ד
רה' יאיר שרון 11, נוה אמירים
הרצליה

Handwritten notes and signatures in the top right corner.

יה' בטבת תשמ"ב
15 בינואר 1982

Handwritten signature and date: 25.1.82

ר ש ו ס

לכבוד
היועץ המשפטי לממשלה
משרד המשפטים
רה' זאלה א-דין 29
ירושלים

א.נ.

הנדון: תשלום פיצויים לספוני הנל ימיה וספוני

1. בימים אלה נחשפנו, כי ממשלת ישראל בישיבתה מיום הסייג שעבר, החליטה ברוב זקום של 5 נגד 4 (כאשר רק 9 מתוך 18 שרי הממשלה הסתכסכו בדיון), לאסוף את הסלוחת של שר החקלאות, מר שמחה ארליך, לשלם פיצויים לספוני הנל ימיה וספוני בכך של 41 מיליארד ליהוד (4,1 מיליארד שקל).
2. מתוך ידיעות ופרסומים כאמצי החקשורה נולד, כי ועדת הכספים של הכנסת שנזקקה לענין זה בישיבתה מיום 11.1.82 טרם החליטה באם לאשר ההחלטה הנ"ל (אף שהוברר כי רוב חברי הוועדה אינם מוכנים לאשר את החסכס בדבר תשלום פיצויים כמות שהוא).
3. חנוני מניה, כי החלטות הממשלה הנ"ל לשלם פיצויים לספונים, נשענה מן הסתם על סעיפי הוצאה מהחוקים בהקצבת המאוסר ו/או יוצאים מחוץ שניהן להגדיל את סכומי הדי-אח הכלוליה בהקצבת המאוסר על פי החלטת שר האוצר הנזקק לענין זה לאישור ועדת הכספים של הכנסת. (כמובן שהסידור קיימת אף האפשרות להגיש הקצבת נוסף לאישור הכנסת).
4. כבר בראשית דברי אציון, כי אין איננו ברה עם אלה יקבלו פיצויים, שכן אנו טכורים כי אכן כגיש לפסונים פיצוי כספי הוגן בגין הנזקים שיגרמו להם, אך לנו נראה כי פיצוי זה חייב להעשות אף זרק על פי קריטריונים מהותיים שיקבעו על-ידי הוועדה מיוחדת-לצורך זה ע"י כנסת ישראל ואין די בכך שקיים כיסוי הקצבתי בהחלטת המדינה.

עם כל הכבוד והערבה להחלטות הממשלה, הרד שבנשיבות הקיימות קיים ספק כבד בלבנו ביהם למידת הקיימות של החלטת הממשלה בנוגע לתשלום פיצויים לספונים, וזאת לאור הנימוקים המאיינו:

א. סעיף 6 לפקודת סדרי השלטון והממשלה תשמ"א - 1948 קובע: בזו הלשון:
"אין להטיל מסיים ממשלתיים או תשלומי חובה ממשלתיים אחרים שהחוק טרם החיר את המלחם... אלא על פי פקודה של מועצת המדינה הזמנית".

(כיום יש לקרוא "חוק" במקום "פקודה" ו"הכנסת" במקום "מועצת המדינה הזמנית").

בסעיף זה נקבע עקרון קובס יסודי רב השיבות והוא, כי אין מיסוי ללא חוק!

1914
MAY 10 1914
RECEIVED

בהתאם לסעיף 5 למקודת סדר השלטון והמשפט, הקצוב המדינה נקבע ע"י חוק של הכנסת, והחוק המקצב כולל כללים להוצאה ולהישוב הכנסה צפויה והוא אף מסתיר את המטעמה להוציא כספים במסגרת המקצב.

אך כשם שאין בהכללת סעיף המקצב הדין בהכנסות צפויות מסכים ללא חקיקת חוק מהותי מיוחד שיסדיר הסלה המס, כן אין די בהרשאה מקציבית להוציא כסף בגין סמן הסיכות, מענקים, פיצויים או חלוקה טובות הנאה אחרות למרס.

לשון אחרת, כשם שאין הסמכה מקציבית יכולה להסיל חובות על האזרה ללא חוק, כן אין הסמכה מקציבית יכולה לשמש מקור לסמן מענקים מבלי שהדבר ייקבע במפורש בחוק.

ב. לדעתנו לא ניתן להסתמך על חוק המקצב כמקור להסלה חובות או זכויות על המרס, גם מהטעם השוטט שאין חוק המקצב כולל צורמה קונגטיבית או כללי ההנהגות. אסנת חוק המקצב הוא "חוק" מבחינה צורתית, אך מבחינה מהותית אינו אלא מסמן המסדיר את ההוצאה בדבר "ניחול הטכונות" של המדינה.

ברוח זו פסק אף כב' השוטט זוסמן בע"פ 213/62 שלום כהן -נ- סר הבטחון, פד"י ט"ז, עמ' 1023, בעמ' 1036:

"יש שחוקים... אינם כוללים כללי ההנהגות. דוגמה ידועה לחוק הזה אשר איננו אלא חוק בצורתו אך לא במהותו, הוא חוק מקצב המדינה, נורמה המרסנית לאזרחי המדינה אין בו...!!

ב. מעקרון "חוקיות המינהל" הקובץ, כי רשויות המינהל הציבורי רשאיות בעצמם אך ורק במסגרת החוקים שהותוו להן בגין נובע, כי סמן מענקים וחטלומים למרס, חייב להיות מעוגן בחוק המרוט!

מכונתן למסקנה זו ניתן למצוא בין היתר בבג"ץ 35/62 בכר -נ- סר הבטחון, פד"י ט"ז, עמ' 806, במקרה זה נדונה עתירתו של נכה אשר סען, כי מגיף לו השלום חסד ממשרד הבטחון שנבט לחתו בעבר...).

כב' השוטט הייס כהן מסק:

"לא קצין התגמוליס ולא ועדה הנרעוריס ולא בית המשפט, חופשים לעשות דבר וחצי דבר שלא במסגרת החוק, יהא אשר יהא החסד אשר היה לעיתים קרובות את נפשם לעשות והנה רואים אנו שמשרד הבטחון מחלק רבבות לירות כמענקי חסד כניכול, אשר זכרם לא בא בחוק ולא בחקונה (ראה שם בעמ' 809).

5. לנו נראה, כי החומעה של חלוקה בספי ציבור ע"י אנשי מסל, בין אם מדובר בכספים המנוסטים ע"י "מקצב מאושר" ובין אם מדובר בכספים שנלקחו מתוך "קרנות מאושרות", הינה הופעה אשר קנתה לה אחיזה בחיינו היום-יומיים, והיא מסתימה עד כמה מסוכנת ההסתכנות על הרשאה מקציבית מהיטת, סמן בהסתמך על הרשאה כזו יכול המפסל להפלות בין גומים שונים ויכול לעשות בכספי הציבור ככל אשר יעלה בדעתו.

6. פרופ' אסנון רובינשטיין במסרו "המפסל הקונגטיבו ציוני של מדינת ישראל", רואה בחוקמה רבה את החומעה של ההסתכנות על הרשאה מקציבית כמקור לחלוקה כספים, ואלה דבריו:

"לדעתנו יש מסול במצב החוקתי המאפשר למטעמה סמן השלומי חסד ללא חוק מהותי. הדין האמריקאי עדיף מבחינה עקרונית שלסון החוק. על פי דין זה, כל השלום בקומה הכלל לכיסו של המרס צריך לעסוד בשלושה מבחנים:

- א. הוא חייב להיות כלול בחוקי הסמכה המקציביים.
- ב. צריך להיות כלול בחוק מהותי שיקבע את מטרות ההוצאה.
- ג. החוק המהותי ומטרותיו צריכים להתיישב עם הוראות החוקה הפדרלית או חוקה המדינה". (ראה שם בעמ' 361).

7. אף כי נתבשרנו ע"י אמצעי התקשורת, כי בשלב זה החליטה הנחלה סיעה הליכוד, שלא לאשר את הגשת הצעת החוק של ח"כ שאיר כהן ויצחק זיינבר, להטיל מס על הציבור לצורך מימון התשלומים לספוגים, הדי ברור, כי אין זה סוף מסוק וכי בסופו של דבר התשלומים הנ"ל יכופפו בין במישרין מכיסו של משלם הכיסים ובין בעקיפין ע"י קיצוצים ומגיעה בכל מערכות היינו (רק אהמול נתבשרנו, כי משרד החינוך נחקש ע"י משרד האוצר לקצץ במעולותיו בשיעור של 7,5% (כ-3,5 מיליארד לירות). אין ספק, כי קיצוץ זה יפגע קשות בילדינו וכסופו של דבר, בכל אחד מאיתנו.

הנני בדעה, כי חלוקת כספי ציבור לחלק מסויים מתוך הציבור, מהווה פגיעה קשה באותו חלק מהציבור אשר על שמו יוסל לשאת בעול.

לאור כל האמור, נראה לנו, כי הסגב המשפטי הוא - שכנס שאין ההסמכה המקצועית יכולה להטיל חיובים כספיים על האזרח ללא חוק, כן אין בהסמכה המקצועית בלבד כדי לשמש מקור להקניה זכויות כספיות לאזרח כל עוד והדבר לא מצא ביטוי בחוק החרוט.

מועל יוצא מן האמור הוא, כי המשפלה צריכה איתנה בדעתה לשלם מיצויים לספוגים, עליה יזום הקיאה חוק מיוחד ע"י הכנסת, אשר יסדיר באופן סדור את המצאים והקריטריונים לתשלום מיצויים למפוני יסיה וסיני.

בכל מקרה, סאתר ולפי מיטב ידיעתנו סוגיה זו בצורתה זו סרט בדונה וסאתר והננו בודקים האפשרות לפנות לבג"ץ כענין זה, אורה לך באם תוכל להנדיענו את עמדתך ביחס לסוגיה המשפטית שבמניינו.

בברכה,
יצחק גל-אור, יו"ר

הפקדו: יו"ר הכנסת
סבקה המדינה

ארכיון
כנסת

ב' בטבת, תשמ"ב

ארכיון הכנסת
ח טבת תשמ"ב - 3.1.82
חילק 322 אל 21

לכב' יו"ר הכנסת, ירושלים

יו"ר נכבד,

בכנסת נזכרו לעתים קרובות טענות בדבר אי-חוקיות של יושבי ימית, אך איש לא הצביע עדיין על חוק איזה שהוא אשר הופר.

מאידך קיימות הוראות חוק של מדינת ישראל, אשר כל כנסת, כוללת הנוכחית איסרה אותן במפורש או מכללא, על פיהן אין לכל אדם סמכות להעביר את סיני למצרים ועל פיהן חייב כל אדם לפנוע את ההעברה, תכנונה, ביצועה ותוצאותיה.

חוק העונשין סעיפים 95 ו-97.

ס. 97(ב) מי שעשה, בכוונה ששטח כלשהו יצא מריבונותה של המדינה או ייכנס לריבונותה של מדינת חוץ, מעשה שיש בו כדי להביא לכך, דינו - מיחה או מאסר עולם.

ס. 95(א) מי שיודע כי אדם פלוני זומם לעבור עבירה או עבר עבירה לפי פרק זה שענשה מאסר חמש עשרה שנה או עונש סמור מזה, ולא פעל באופן סביר כדי למנוע עשייתה, השלמתה או תוצאותיה, הכל לפי העניין, דינו - מאסר שבע שנים.

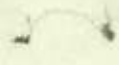
כלי התקשורת לא פרסמו את החוק אלא פעם אחת בלבד, בתכנית "מוקד" על ימית, בשלוויזיה.

לשם מניעת מלחמת אחים, לשם קיום שלטון החוק וחופש העתונות, נבקש פתערבוחכם כדי להביא לידיעת הציבור ולידיעת חברי-הכנסת את המצב החוקי הנכון בנדון.

בכבוד רב,

משפטנים למען ישראל

ה' אדר - הו"ר החלטה
- מרגע שאנו יושבים
- גם רובנו יושבים
- איבדו את האמונה
שלכם

THE
OFFICE
OF THE

SECRETARY

TO THE HONORABLE THE SECRETARY OF THE INTERIOR
WASHINGTON, D. C.

IN REPLY TO YOUR LETTER OF THE 10TH INSTANT
RE YOUR LETTER OF THE 2ND INSTANT

IT IS HEREBY ORDERED

THAT THE LANDS DESCRIBED IN YOUR LETTER
BE SET ASIDE FOR THE USE OF THE
INDIAN TRIBES

AND THAT THE LANDS DESCRIBED IN YOUR LETTER
BE SET ASIDE FOR THE USE OF THE
INDIAN TRIBES

AND THAT THE LANDS DESCRIBED IN YOUR LETTER
BE SET ASIDE FOR THE USE OF THE
INDIAN TRIBES

AND THAT THE LANDS DESCRIBED IN YOUR LETTER
BE SET ASIDE FOR THE USE OF THE
INDIAN TRIBES

VERY TRULY YOURS

W. W. BECK

אמר

ארכיון הכיסת

יד ושמו מטעם - 81. 11. 11

תיק 5023 אל יורה הכסף 25

אלה יורד הנכס הכפולים
א/י ואלכוטיון

בן אוסוב א אפסנת חפצות

אמר ואלו יורד
אמר ואלו יורד

אמר ואלו יורד
אמר ואלו יורד

אמר ואלו יורד
אמר ואלו יורד

אמר ואלו יורד
אמר ואלו יורד

אמר ואלו יורד
אמר ואלו יורד

אמר ואלו יורד
אמר ואלו יורד

ST. JOHN'S COLLEGE

1875

1875

כולה אקום 3 כיתה א שנה!

בואם ישיבה בקרוב בימים.
 צלם הכול או אמסור ציני לו.
 ע'צים זרות.

לכבוד

י"ג הבנות והנחם סביב

שם ונתיבות ישיבה

לשון הבנות

ירושלים

ימית-עיר הפיתוח הצעירה בפתחת רפיה
 לחוף הים התיכון

YAMIT-a young development town in southern
 Israel on the shores of the Mediterranean Sea

דומ"ץ ינבית

האגודה

3250
Phon no
Cul
Int

Zionist Organization of America

JACOB and LIBBY GOODMAN ZOA HOUSE • 4 EAST 34th STREET • NEW YORK, N.Y. 10016 • (212) 481-1500

Office of the President

December 31, 1981

Dear Friend:

Our organization has reacted to the action by the Knesset and Cabinet of Israel to apply Israeli law on the Golan Heights, the subsequent condemnation by the United Nations, and the unexpected additional penalties inflicted on Israel by the Administration. This was done in a telegram I sent to Secretary of State Alexander M. Haig Jr. as soon as the Administration announced the suspension of the Agreement of Understanding with Israel. This statement which you already received, should be used as a basis for conveying to your community a proper understanding of Israel's actions, as well as our deep concern regarding the Administration's position.

While this communication is not intended to be a comprehensive review, I would like to share with you my thoughts about the Golan Heights Bill. Contrary to wide interpretation, this Bill does not call for annexation. It applies Israeli civilian law to an area which has been under military regulation for 14 years. Annexation would apply Israeli citizenship to all residents of the Golan, which this Bill does not.

Thus, if the Syrians finally decide to come to the table to negotiate peace with Israel, the law will not stand in the way of the negotiations. However, it does signal to the Israeli people that the government will be strong in protecting their security despite the Sinai return, and despite the unpredictable Western policies we are experiencing. There have been charges that the Golan Heights Bill subverts U.N. Resolution 242 and Camp David. On a technical level, there is nothing in either 242 or Camp David which is contrary to the Bill. Resolution 242 speaks of secure and recognized boundaries to be negotiated, and as noted, nothing in this Bill precludes future negotiations.

Camp David does not specifically concern itself with the Golan, but it does talk of finding "appropriate" solutions for the boundaries other than the Sinai. Thus, "appropriate" does not necessarily mean the same as Sinai. Those who question the action as being contrary to the "spirit" of 242 and Camp David appear to have overlooked that the Arab world has done everything in their power to destroy Camp David and to reject the principle ingredients of 242 and 338. Those who have continually subverted all movements toward peace have been allowed to carry on their negative activities without challenge. There has been no condemnation from the United Nations. To suggest that the Israeli action initiated a process of resistance to peace is to ignore history.

I was disappointed when the United States joined others to again condemn Israel at the United Nations. When the Administration decided to take additional action, it raised serious concern. Let us remember that this includes the following:

- a. Suspension of a strategic cooperation accord;
- b. The abrogation of a signed memorandum;
- c. Cancellation of discussions on buying \$200-million worth of Israeli military supplies (which would have provided badly needed hard currency);

- d. Denial of American permission to certain countries to use American aid to buy Israeli military goods;
- e. A ban on Israel's converting several hundred-million dollars worth of American economic aid into sheckels, to meet domestic budgetary needs.

As serious as the above sanctions against Israel by the United States may be, there is another dimension to the developments which must not go unnoticed. According to Dean Fischer, the State Department's spokesman, before the suspension of the agreement ends the United States would have to take into consideration the following:

- a. The overall Middle East picture;
- b. Israel's response to the Security Council action;
- c. Progress made in Israeli-Egyptian talks on Palestinian autonomy;
- d. The maintenance of the cease-fire in southern Lebanon.

If the Administration insists that there must be "progress" on all the above difficult and sensitive issues, it would appear that such an unrealistic criteria would inhibit the opportunities for positive movement. In fact, there is every likelihood that what was acclaimed only a few weeks ago as an unprecedented new understanding of relationships between Israel and the United States, based on military cooperation in the Middle East, may simply not be implemented. If seen in this context, perhaps there will be a better appreciation for the candid reaction heard from Israeli leaders.

Friends, there are varying views regarding recent developments. Many claim that the Agreement of Understanding was a genuine, far-reaching, and positive turn in American-Israel relations. At the same time, there are others in Israel and the United States who feel that the Agreement of Understanding contained little substance and was offered by the Administration as a token to appease the Israelis. Unless the Agreement of Understanding is reinstated, these differing views represent arguments that are academic.

Other than Israel, the United States has no other dependable ally in the Middle East who has the skill, training, or interest in defending American interests. If Israel represents the friend that can be counted upon, as well as the strongest military partner that is available, we must ask why would the United States retreat from an agreement that is in its own self-interests, especially if it truly intends to include Israel as a key element in its long-range geo-political strategy and planning?

Let us now turn to Lebanon which requires special attention. While the Habib mission is claimed to be a success, we must be mindful that during the cease-fire imposed upon Israel by the United States, Syria and the PLO are continuing a massive buildup of forces. While no lives have been lost recently, this may not diminish the severe losses that Israel may suffer in the future by permitting this buildup to continue. In this sense, from the standpoint of Israel's security, the thrust of the Habib negotiations are disquieting and ominous. It should be understandable that Israel views this with great concern and, there should be no "surprise" in Washington or elsewhere if, at some future date, Israel acts to change the status quo.

The Security Council is required to meet by January 5, 1982 to "consider taking appropriate measures" if Israel does not comply with its resolution of December 17, demanding that Israel "rescind forthwith its decision." We would assume that the United States will veto any sanctions or drastic action. But taking into account the unexpected and unprecedented Administration policies of recent date, I have conveyed to President Ronald Reagan and Secretary of State Alexander M. Haig, Jr., strong objections to the position taken thus far by the Administration, and urged that it veto any new action that would be harmful to its own strategic ally, Israel. I suggest you consider taking similar action.

In communicating your views to the community, it is important to point out the need to separate personalities from policies. This is true in Israel as it is in the United States. A sense of fairness and responsibility, demands that personal attitudes or reactions to Prime Minister Begin, and even his negotiating and rhetorical style, should not divert attention from the basic position and policies of the State of Israel. At the same time, personal political preferences should not influence Americans to determine the validity of the Administration's decisions. Policy must be assessed on the basis of merit, taking into consideration Israel's security and economic needs as a viable nation, which are completely compatible with the best interests of the United States.

If Prime Minister Begin were not in office, basic differences between Israeli position and that of the Administration would still exist. The failure of the United States to move its embassy to Jerusalem is a case in point. The fact is, the Reagan Administration is only continuing long-standing American policies favoring the Arabs, except that it seems this Administration is inclined to project issues and differences in a more direct way, notwithstanding Israel's reaction or that of many friends of the Administration in the American community.

My friends, it is difficult to recall a major action taken by Israel in the past that was met with approval or public applause by any American Administration. When the record is reviewed, it will be seen that Israel's survival has depended on taking "defensive, strategic action." In fact, it is this strategy which perhaps has saved the Jewish state. We know that there is never a "right time" for Israel to take a position that is contrary to that of the Administration or which would be welcomed by media commentators and others who simply disagree with the basic position of the Jewish state.

If we set recent rhetoric aside, and even discount Israeli action and the Administration's reaction, what remains appears to be a fundamental difference in basic approach between Israel and the Administration. We must accept the possibility that in spite of our best efforts, these differences may not be completely reconcilable. We can almost anticipate Israel's response under given circumstances as we can anticipate that of the present Administration.

It is important to point out that following Prime Minister Begin's strong reaction to Administration action, Secretary of State Haig and Mr. Edwin Meese, III, demonstrated, at least in their public television appearances, the essence of real statesmanship. In public view, they expressed a desire for reconciliation. Thus, Jewish leaders have a responsibility to show equal statesmanship and leadership.

I am certain that you have noted an aspect of the Administration's policy that is disturbing. President Reagan has spoken of Israel in the most glowing and compassionate terms. His advisors keep reminding the Jewish community that "Israel has never had a better friend." And yet, has not the Administration taken action and made decisions which seem to be contrary? As a sovereign and free nation, a fellow

democracy and a friend, the Jewish state should be viewed by the United States as an indispensable ally that deserves every consideration, for ultimately a strong Israel makes it possible for America to be stronger. Therefore, we should be hopeful that the actions of the Administration are consistent with its words of support.

Let me now react to the views expressed by Secretary of Defense Casper Weinberger when he appeared recently on ABC-TV's "THIS WEEK WITH DAVID BRINKLEY." Secretary Weinberger conceded that the Memorandum of Understanding and Strategic Cooperation which he signed on November 30th does not require Israel to give the United States advanced notification of its actions. At the same time, Secretary Weinberger said that the alliance "implies" that each country would not take action affecting the other without prior notification. This is based on the possibility that action taken by either nation, could in one way or another "affect the other." When Secretary Weinberger inferred that Israel is required to give the United States "prior notification", does this mean that for now and in the future, Israel cannot decide its own fate, make its own decisions, and take its own action without asking for "permission?"

I am sure we would all be interested in learning if Secretary Weinberger is prepared to enter into such an agreement with Israel as a full partner. If so, would the United States agree not to take any action without "prior notification" to Israel? Is our sovereign nation, the United States, prepared to abdicate its independent role and ability to make its own decisions? Is it conceivable that the Secretary of Defense would accept "prior approval" from Israeli Defense Minister Ariel Sharon before he takes action considered to be in the interests of the United States in the Middle East?

The questions I raise in the foregoing are those which I am sure you too have been concerned about. Perhaps these questions may have prompted Prime Minister Begin's reaction when he rejected the notion that Israel was a "vassal state" and that in fact, was not considered to be a full partner in the true sense and spirit of the word.

This communication is not intended to cover all the geo-political aspects of the current situation, Israeli and American internal politics, and the role of the Jewish community. In these serious times, we must be ever mindful of the very difficult period which faces us, and the role our organization must play. We reject the notion that irreconcilable confrontation between Israel and the United States is inevitable. There simply is too much at stake for both of these traditional friends and democratic allies.

Friends, I have faith in the American political process. I have confidence in the fairmindedness of the American people. I am convinced that friends of Israel everywhere will not permit narrow political interests to stand in the way of unity. You must remain firm and unshaken so that we are successful in helping the American people understand the issues, thereby maintaining full support for the State of Israel.

I continue to be encouraged by the affirmation of support for Israel by President Reagan. This support is compatible with America's own interests. We, therefore, must continue our work, as Americans loyal to our nation, and as Jews with deep-rooted ties to our historic past.

May I extend to all of you personal best wishes for the New Year. May it bring our nation, Israel, and the people of the world the blessings of Shalom.

Cordially yours,

Ivan J. Novick
Ivan J. Novick
President

11 3. 82
3250

Parlamento Israeli
A quien correspondía

México 18 feb. de 1982

El Dios de Israel les dió la victoria de sus enemigos, y los bendijo con volver, poco a poco, a sus fronteras, después de haber perdonado las nuevas generaciones de Egipto. Ayudándolos en las batallas sin que ustedes se dieran cuenta, hizo una brecha, para expandir su Legítima Tierras.

El miedo y el temor a las naciones, les pone ante la decisión de devolver lo que con bendiciones se les ha entregado. Muchos de Ustedes, lo hacen porque son faltos de fe y no aprenden las Lecciones del pasado. Otros, porque sencillamente viven en Israel pero no los reconoce el Dios de Israel, porque su corazón está lejos de la Verdad.

Ustedes no devolverán la Tierra de sus enemigos, así está dispuesto en las profecías. De hacerlo, por su propia iniciativa; El rey de Egipto volverá pronto hacer el pacto con todos los que buscan la desaparición de Israel. Aunque de hecho ya está basando ese pacto contra ustedes. Gaza, escandote de demonios, siempre ha sido baluarte del enemigo del Dios de Israel y su pueblo. Por eso, esa tierra será de ustedes. Si por el temor y el miedo al hambre la devuelven, costará sangre y Lágrimas volverseles a dar a ustedes.

Miren, escuchen por favor, no les den fronteras al enemigo que ponga en peligro sus propias vidas. Si ustedes entregan las tierras volverá hará que vuelva a ustedes. Pero, no será con Paz, sino con Guerra. La guerra es la hace Dios sin el enemigo.

Esta es una señal que verán el rey de Egipto conctará trenes en contra de Ustedes antes de Abril. será un pretexto para que ustedes se abstengan de dar lo que volverá dió en las batallas. Los que están por darles fíjense que no creen en el Dios de ustedes. El Dios de Israel usará muchos problemas para que ustedes no la devolvam y, de hecho, ya los está haciendo. ¡Solo cooperen ustedes! Se puede creer en Dios y ser enemigo de él. ¿Acaso no creen en Dios sus enemigos? ¡), acaso no están en contra de los propósitos del creador?

Segue a la vuelta →

EL Mundo nunca será amigo de Israel, porque el mundo es el queso de los que están destruyendo la creación, y ellos mismos tarde o temprano se matarán unos a otros, porque son hijos de destrucción, más Israel vive a causa de su fe.

El mundo se va acabar por fuego, si fuego nuclear, la Tercera y última guerra de naciones contra naciones. Ridículo para algunos esto, mas el tiempo dará la razón a esto, que hoy suele ser causa de risa.

Amigos el que escribe estas líneas tal vez sea un necio y a los ojos despreciable, en ese me parezco al bendito pueblo de Israel, que el mundo lo odia y lo ha querido acabar, con hornos crematorios, hechándolos al mar y pisotando su tierra y derecho. Las naciones, pueblos y grupos Unidos tienen odio engendrado, desde la fundación del mundo, en contra de la promesa hecha a Abrán. Israel, nunca podrá acabar con ese odio, menos tratando de buscar amistad y protección en ellos. Los hijos de destrucción se conocen, por Israel, les es ajeno y estorbo.

Si devuelven la Tierra no será por mucho tiempo, volverá a costar con precio de sangre y sufrimiento. Piensen, mediten, analicen. Siempre hay una salida, siempre hay un camino mejor para los hombres de buena voluntad.

Passarán algunos años todavía para que Israel encuentre el porvenir de paz, pero; el pueblo será acrisolado en los próximos años difíciles, pero no fatales.

Les saluda uno que ve de lejos las cosas que pasan a un pueblo que no le es ajeno, y que siente la verdad de Israel.

Atentamente V. Arias.
de una nación lejana.